

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 5/01

9. 12. 2001



Milí farníci, farnice a farničátka,

jistě jste si všimli, že se u oltáře začala nějak nápadně často vyskytovat fialová barva. Je to tím, že začal advent a fialová barva je dobou pokání. Snažíme se očistit svá srdce a připravit je na setkání s Láskou, která k nám přichází v chudém dítěti v jeslích



Advent je také dobou čekání. Jak píše v tomto čísle jedna farnice: „děti čekají na Ježíška, dospělí na splnění svých přání, nemocní na uzdravení...“ a Svinovniček čeká na příspěvky.

Chtěl bych vyjádřit své upřímné díky vám všem, kteří mi píšete, především pak těm z vás, kteří své články nosíte bez vyzvání a včas.

Mnozí z vás se dnes chtějí podělit s ostatními o své zkušenosti s prožíváním adventu i Vánoc. Možná se v některých člancích poznáte nebo budete obohaceni a příjemně překvapeni hloubkou myšlenek vašich spolubratrů a spolusester.

Vánoce jsou významnými svátky pro nás pro všechny, i když nejvíce jsou asi svátky dětí, vždyť kdo z nás se umí tak krásně těšit, počítat dny, horlivě plnit svá předsevzetí a netrpělivě se vrhá ke stromečku, aby shledal, čím byl obdarován a co mohl darovat druhým?

Zamýšlíme se nad adventem a Vánocemi a z vašich příspěvků už doslova hoří svíčky na adventním věnci, voní napečené cukroví, září stromeček a už jen netrpělivě čekáme na příchod toho, který přišel, aby svět byl skrze něho spasen.

Někteří lidé se na Vánoce netěší a každoroční slavení Vánoc vnímají spíše jako tradiční vzpomínku na dětství, kdy je takové věci ještě fascinovaly. Kdo se však snaží žít s Bohem, pro toho nikdy nebudou Vánoce pouze tradicí, vždyť jsou to především svátky lásky a míru a kdo může říct, že je na lásku už velký? Smutní lidé, kteří už spoustu let darují svým blízkým k Vánocům pouze krabice převázané stužkami a nikdy do nich nedají i kus svého srdce!

A tak až budete, milí farníci, balit letos vánoční dárky, nezapomeňte svým blízkým přibalit do každého balíčky trochu lásky, míru, radosti a porozumění.

Přeji vám krásné Vánoce a požehnaný nový rok.

Váš Svinovniček

Úsměv

Úsměv nestojí nic
a vynáší mnoho.
Obohacuje toho,
kdo jej přijímá,
aniž by
ochuzoval toho,
kdo jej daruje.
Kdybys potkal
někoho,
kdo by neměl pro tebe
úsměv,
ačkoliv na něj čekáš...
buď tak velkodušný
a potěš ho
ty
svým
úsměvem



protože
nikdo tak
nepotřebuje
úsměv,
jako ten,
kdo ho
nemá
pro druhé.

Dnes si povídáme ... Vlád'ou Kružíkem

Vlád'o, můžeš se farníkům trochu představit? Odkud jsi, zda pocházíš ze Svinova a jak dlouho chodíš do našeho kostela?

Jsem ze Svinova, do kostela tady chodím asi 3 roky. Předtím jsem krátkou dobu chodil do Třebovic, protože jsem chodil do náboženství, které učil třebovický pan farář. Tam jsem byl taky u 1. svatého přijímání.

Pocházíš z nevěřící rodiny. Jak ses k víře vlastně dostal?

Začalo to v náboženství, do kterého jsem chodil od 7.třídy. Zrovna tam probíhala příprava k prvnímu svatému přijímání, a tak jsem se připravoval s nimi. Pak jsem chodil na mše do Třebovic tak jednou až dvakrát týdně, ale uvědomil jsem si, že jsem Svinovják a měl bych chodit do svinovského kostela.

Co bylo pro Tebe impulsem k tomu, abys začal ministrovat?

Jednou v neděli při mši bylo v ohláškách, že se hledají ministranti, tak jsem o tom chvíli přemýšlel a přihlásil se. Asi dva měsíce jsem se připravoval, pak jsem složil slib a začal ministrovat.

Co se Ti na ministrování nejvíce líbí?

Společenství ministrantů, skrze které jsem se dostal mezi ostatní svinovskou mládež. Samozřejmě i samotná služba u oltáře, při které se dá mše svatá prožít jinak než „z lavice“.

Díky Tobě měla naše farnost jako první v Ostravě internetové stránky. Kdo Tě je naučil dělat a jak Tě napadlo vytvořit je pro farnost?

Samo o sobě mě zajímalo, jak se takové stránky dělají. Tak jsem to začal zkoušet, pro-

gramovat, přemýšlel jsem, o čem bych stránky udělal. Nejdřív jsem chtěl dělat stránky vztahující se k celému Svinovu, ale protože jsem neměl dost informací, napadlo mě, že bych mohl dělat farní stránky.

Kolik takové programování stránek asi zabere času?

Když už jsou stránky zaběhnuté a fungují, je třeba je jen aktualizovat. Přidávám informace o svátcích a aktivitách ve farnosti. Víc času mi zabere umístování stránek Svinovnicku (adresa je <http://svinovnicek.zde.cz>), kde je úprava na internetové stránky složitější.

Jak se Ti líbí společenství ve farnosti?

Bude se to týkat hlavně mládeže, protože do toho nejvíc vidím. Myslím, že je důležité, aby ve farnosti vůbec nějaké společenství mládeže bylo. Znam farnosti, kde nic podobného neexistuje a mládež se tam schází jednou nebo dvakrát za týden a to jen při mších a ministranti v sakristii. Je moc fajn jezdit společně na výlety, společně slavit například Silvestra, prostě se setkávat i jinde než u oltáře a v kostele.

V čem vidíš propojení mezi duchovním a technickým světem?

Co se týká Internetu: existuje už hodně křesťanských stránek (například www.katolik.cz, stránky farností, atd.) přes které se i nevěřící lidé dostávají do kontaktu s křesťanstvím a církví a získávají informace o tom, co je zajímavé. A to je dobře.

Kdybys chytil zlatou rybku a mohl si přát pro naši farnost 3 přání, která by to byla?

1. Pevné přátelské vztahy mezi všemi.
2. Schopnost dělat něco pro druhé, třeba i to, do čeho se jiným nechce.
3. Mít radost z farní rodiny a ze všeho třeba i malého kolem nás, co je pozitivní.

Tajemství

K vzájemné radosti z obdarovávání dárky pod vánočním stromečkem patří tajemství. Bez něj by nebylo překvapení. Bůh koná obdivuhodná díla. Některá dává lidem poznat skrze vědecké bádání, jiná zůstávají tajemstvím než je člověk odhalí, jiná zůstanou tajemstvím stále. Takovým trvalým tajemstvím je láska. Bůh. Jako se dítě pro zvědavost snaží tajemství dárku odhalit před Vánocemi, tak i člověk svým rozumem útočí na Boží tajemství, chce všechna prozkoumat a vysvětlit. Dítě neví, že by se svou netrpělivostí připravilo o překvapení a radost, ani že dárek není věcí prvotní, ale láska rodičů.



My dospělí se chováme vůči Božím tajemstvím podobně. Dárek bez vztahu se mění v prostou věc, ze které brzy vyprchá radost. Jen rozumová spekulace o Bohu je na tom podobně. Jsou to jen slova pospojovaná logikou a důkazy, aby dávala smysl, ale vyprchal z nich život. Bůh je Duch a Život. Je Bohem živým, ten který je, trvá. Přišel, přichází a přijde. Má mě rád. On, nejvyšší bytost, se zajímá právě o mne a nabízí se mi jako tajemství. Tajemství lásky, která mne touží učinit šťastným. Zde na zemi i po celou věčnost.

(o. Antonín)

Na aktuální téma

Jistě všichni občas někam cestujete. Někdy rádi, jindy s přemáháním. Jezdíte blízko i daleko. Odloučení bývá krátké nebo i mnohaleté...

Pak následují návraty z cest. Bývají většinou radostné. Těšíte se domů, kde vás čekají vaši drazí a kde máte své bezpečné zázemí. Svým blízkým přivážíte sebe, své dojmy i kousek vzdáleného velkého světa. Zdá se vám, že vás vítá i váš byt, dům, ulice, vesnička či město, stromy i obloha.

Všechno však může být někdy jinak. Při návratu můžete nalézt své město i svůj domov pustý a rozbořený, rodinu rozvrácenou.

Když jsem se pár hodin po těch hrůzných událostech 11. září 2001 v New Yorku vrátil z Prahy domů a vystoupil jsem z vlaku na půdu té „své“ Ostravy, pocítil jsem hmatatelně úlevu, že zde nehoří, nepadají budovy, nevalí se k nebi hustý černý dým a země není pokryta prachem a popelem. Až jsem se styděl, že jsem se tak zaradoval, když se v téže době na druhém konci našeho světa pootevřelo peklo a umíraly zde tisíce lidí. Když propukla lidská zloba a nenávisť v nepředstavitelné míře krutosti a ďábelské zaslepenosti.

Jak se s tím vším vyrovnat a jak to pochopit? Jsme dost vděční za své životy a své domovy a uvědomujeme si dostatečně svou odpovědnost při hájení těchto hodnot? Jaký může být náš podíl viny, neboť kdo z nás je dokonale spravedlivý? Naše činy, ale i vztahy a myšlení jsou propojeny a zasahují do celého lidského společenství. Proto také máme možnost bránit se světovému zlu v každé části země a v každém čase. Nestačí, aby dobro vyvážilo zlo, ale aby převážilo. Také proto žijeme. Nejsme tak bezmocní a bez naděje.

Význačný anglický spisovatel Gilbert Keith Chesterton poznamenal v jedné své úvaze o cestování, že na otázku kam odjíždí, odpovídá zásadně: „Domů.“ Když vykročí přes práh svého bytu, myslí na to, že se současně začíná zase vracet.

Už když vstupujeme při narození do života, vracíme se vlastně domů. Život je naší jedinou šancí, jak si zasloužit radostný návrat a vstoupit do toho nejkrásnějšího domova. Smrt nám pouze otevře bránu.

Šťastnou cestu.

(L.Ž., září 2001)

Vánoční těšení

Brzy přijdou Vánoce a já se na ně moc těším. Někomu možná tu radost trochu kalí vědomí, co všechno ještě musí stihnout v rámci předvánoční přípravy a sužuje ho obava, že to či ono nestihne.

Mám malé děti a když i já si někdy nahlas postesknou: „Jak to všechno zvládnou?“, hbitě přispěchají s nabídkou, že mi pomohou.

Jsou totiž ještě ve věku, kdy chtějí ochotně pomáhat, avšak když přiloží ruku k dílu, mám zpravidla dvakrát tolik práce.

A tak jednoho dne pomáhají s pečením cukroví a netuší, že maminka poučena předchozími roky už napekla a vyčlenila na jejich pekařské umění jen kousek těsta. Plně zaměstnání válením a vykrajováním těsta ujišťují sami sebe, že právě to jejich cukroví je to nejlepší a nejkrásnější. Co na tom, že andělíčkoví chybí kus hlavy anebo srdíčko má ukousnutý rožek? A když jim maminka při pečení v kuchyni nepřekáží, jsou nadmíru spokojené. No a já mám poté k spokojenosti daleko, když po nich uklízím a těsto najdu v čaji, koberci a sbírám ho i po zemi.

A když po nějakém čase přijdou na řadu otázky typu: „Mami, viděla jsi někdy opravdového čerta?“, pak už vím, že se blíží šestý prosinec, s ním svatý Mikuláš a hlavičky mých dětí zaměstnává otázka: „Jak to asi letos projde?“ Pod tíhou svědomí jsou chvíli jako vyměněné, protože co kdyby se ještě dalo něco zachránit?

Pak už se jejich nadšení a očekávání stupňuje s každou další zapálenou adventní svící a pokud hoří všechny čtyři, dobře vědí, že se dočkaly.

Při štědrovečerní večeři jsou pak celé netrpělivé, přesvědčují tatínka, aby si pospíšil, maminku upozorňují, že pokud si přidá, rozhodně ztloustne a sami po očku sledují, jestli se už rozsvítil stromeček a přišel za námi Ježíšek.

(K.E.)

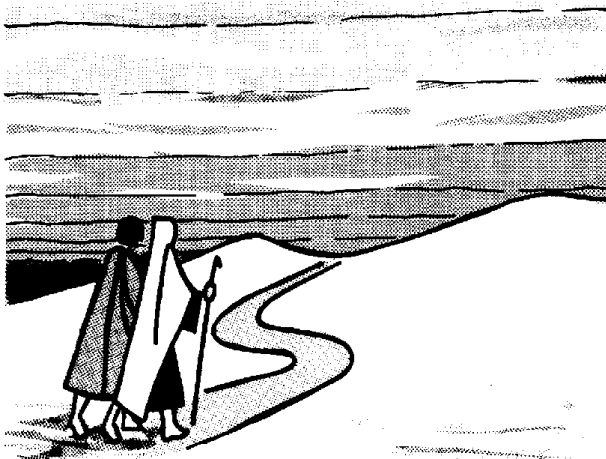


Připravte cestu Páně ...

Jsou hříchy lehké a těžké, všední a smrtelné ... Nekradu, nezabím, nedělám žádné velké hříchy, jenom malé. Ale všechny ty malé hříchy, protože nechodím ke zpovědi, se mi vrší nad hlavu a drtí mně. A urážejí Boha, protože Bůh je neskonale čistý a rozdíl mezi námi je dál, tím více propastný. Pomalu jej ztrácím ze zřetele. Jsem se svými „lehkými hříchy“ již po krk v bahně, ochrnutý, ale mohu ještě volat o pomoc. Nebo to ještě počká? Druzí jsou na tom stejně nebo jsou ještě horší?

Zůstanou mi později ještě nějaké slzy lítosti, abych jimi mohl omýt před Bohem svou duši, když to neudělám hned?

(o. Antonín)



Zamyšlení u adventního věnce

Určitě ve většině našich domovů je adventní věnec nebo aspoň nějaká větev a na ní svíčky. Vůně větví v nás probouzí atmosféru očekávání a světlo svíce rozjasňuje temnou zimu, která už se u nás rozhostila. Adventem nás provází čtyři svíce na věnci, symbol čtyř adventních nedělí. Zkusme spolu popřemýšlet, co každá z nich může pro nás znamenat...

Světlo první svíce by mělo být světlem mého života. Říkám „Ano“ sobě samému, takovému, jaký jsem: mým schopnostem a talentům, mým nedostatkům a chybám. Víím, že k tomu mému „Ano“ musí být připojeno i „Děkuji“, však koneckonců v mém životě mi všechno bylo darováno. Proto bych chtěl stejně jako tato svíce svým malým světýlkem předávat dále světlo a teplo do nitra každé temnoty a strachu. Chci být chvíli zticha, třeba mi svíce ještě něco řekne...



Druhá svíce, to je světlo Tvého života. Skrze „Tvé“ chápu Tebe jako partnera, syna nebo dceru, spolupracovníka, zaměstnavatele, spolubratra... Říkám Ti „Ano“ takovému, jaký jsi, se všemi Tvými schopnostmi a talenty, s Tvými nedostatky a chybami. Tohle „Ano“ obsahuje také „Děkuji“ za všechno, co dosud bylo možné v našem spolu-býti. Spolu s vámi bych chtěl přinést světu více naděje a lásky, více důvěry a bezpečnosti. Chci ještě chvíli být zticha; nechtěl bys mi ještě něco říct?...

Světlem třetí svíce jste vy všichni. Společenství těch, kteří se scházejí kolem Krista. Chtěl bych vám říct „Ano“ takovým, jací jste, s vašimi talenty i připraveností pomáhat, s vašimi pochybnostmi i problémy. Toto světlo není symbolem jenom vás – svinovských farníků. Myslím tady na společenství celé naší obce, celého města, celé republiky, na společenství všech národů. Jak často se stává, že se tento plamínek sem tam třpytí nějak zastrašeně... Jak bude vypadat budoucnost? Kdy dojdou zásoby? Kdy zeměkoule bude už příliš malá, vzduch příliš opotřebovaný, voda definitivně otrávená? Kdy se vymstí nekonečný shon po penězích a po materiálním blahobytu? Kdy lupiči vlezou také do mého domu a spolu s nimi také ti, kteří myslí, že spravedlnost si pro sebe musí vyžádat násilím??? Však my všichni bychom si mohli podat ruce tak jako větve smrku, které teprve spolu vytvářejí tento krásný věnec!

Každopádně chtěl bych vám všem poděkovat za všechny dobré skutky, které se každodenně z celého světa dostávají na náš stůl, v každý náš všední den. Jenom společně můžeme ten svět zachránit před pádem... My všichni spolu s Kristem. Chci ještě nějakou dobu mlčet a naslouchat, co mi chcete říct...

Tohle čtvrté světlo, by mělo někdy být pro mne světlem posledním, které osvěcuje cestu Domů. Připomíná mi svícení ve všelijaké temnotě. Říkám „Ano“ Světlu světa, které se tak skvěle rozzářilo pro nás v Ježíši Kristu. Chtěl bych říkat „Děkuji“ za to, že v tomto světle je naděje, která přesahuje smrt. Již teď bychom chtěli pracovat s Ním v nové zemi a v novém společenství, ve kterém očekáváme více pokoje a spravedlnosti, aby si všichni lidé mohli oddechnout. Teď bych chtěl být úplně zticha, abych mohl potkat tohle Světlo z Výsosti...

(o. Přemysl)

Maria

Minulé číslo Svinovníčku jsem četla v autobuse na pouti s porubskou farností a otcem Adamem k Matce Boží do Czenstochowe na Jasnou Horu. Obdivovala jsem své spolubratry, že dokáží něco napsat, a říkala jsem si, že já bych mohla napsat jedině o svých trápeních a zápasech víry. Ale pak mě napadlo, že se vlastně mohu podělit o jednu pro mě dost důležitou zkušenost, kterou zakouším dost osobně, dá se říct hmatatelně.



Poslední tři roky jsou asi nejtěžší v mém životě. Dostala jsem se během nich vícekrát dost na kraj svých sil. Když už jsem si jednou nevěděla vůbec rady, připadala jsem si, že vše zklamalo, že už nevím kudy kam, zmohla jsme se jen na krátké zvolání: „SOS, Maria!“ Když jsem takto volala asi potřetí, uvědomila jsem si, že mi bylo vždycky téměř hned a dosti znatelně a jasně pomozeno. Prostě přišla úleva, rozjasnění, pozvednutí, které nezpůsobily moje síly. A tu jsem si uvědomila, že ta modlitba zabírá, a že láska Boží a přímluvná moc Panny Marie je opravdu veliká, přesahující naše chápání.

Snažím se tuto moji krátkou modlitbu nezneužívat a o rychlou a jasnou pomoc volat opravdu jen v nouzi. Jinak se samozřejmě denně obracím k Panně Marii.

A závěrem: Chci Pánu Bohu moc poděkovat za to, že je, a že Ho velmi zajímáme, protože nás má rád, a taky za to, že svoji pozemskou maminku dal i nám, a že její prosby za nás tak rád vyslyší.

(R.A.M.)

Adventní pozdrav z léčení

Jako členka našeho svinovského farního společenství vás chci pozdravit ze svého léčení v Karvinském sanatoriu. Mnozí jistě víte, že je to komplex dvou 12ti podlažních budov, propojených třemi jídelnami, mnoha cvičebními místnostmi a řadou prostor pro vodní léčbu. Pacient si tu první dny připadá jako v bludišti. Potkává spoustu neznámých tváří, často i cizince – zejména Araby. Přijeli sem se svými těžce nemocnými dětmi, sami často nemohoucí.

Brzy jsem však poznala, že se tu člověk nemusí cítit osamocen. Jednou týdně tu bývá sloužena mše sv. V této době byla sice pro probíhající rekonstrukci společenského sálu zrušena (zúčastňovalo se jí průměrně 60 – 70 pacientů), ale zůstaly alespoň biblické hodiny organizované jednou týdně církví českobratrskou evangelickou a československou v menším sále. I tam jsem pocítila, že jsme všichni děti jednoho Pána. Je zvláštní, jak modlitba Otčenáš rozlévá mezi nás pohodu a přívětivost.



Vzpomínám na náš kostel, starostlivého pana faráře, jáhna, ministranty a všechny své spolubratry.

Je advent – čekáme na Příchod. Všichni tu na světě čekáme: děti na Ježíška, dospělí na splnění svých přání, nemocní na uzdravení. Prožíváme advent kalendářní, ale i životní. Všichni pak čekáme na konečný příchod Krista – Soudce.

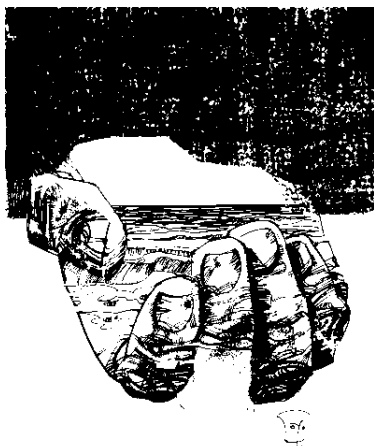
A tak vám přeji, milí svinovjáci, aby se vám ten letošní advent vydařil, splnil vaše očekávání a aby nás všechny naplnil milostí a radostí.

(M. Schmidtová)

Náhoda nebo řízení Boží vůle?

Před domem – známým statkem - na ulici Nad Porubkou č.p. 13 se pyšnil svou mohutností krásný kaštan – starý již 63 let (sadil jsem ho, když mi bylo 15 let).

Po povodni v roce 1997 se začal strom mírně naklánět na cestu. V roce 1999 bylo jasné, že už dlouho stát nebude. Oznámil jsem to na našem Obecním úřadě ve Svinově a požádal o povolení ke skácení. Protože



nutnost skácet strom musí posoudit odborníci, vyčkal jsem na jejich příchod. Pracovníci úřadu se včas dostavili a zhodnotili závažnost situace. Hodnocení dopadlo ve prospěch bezpečnosti občanů, ale s nutností udělat fotografii tohoto stromu.

Tato schůzka proběhla ve čtvrtek. Během pátečního odpoledne, asi v 15 hodin jsem pozoroval, že kaštan se podivně naklání. Vtom přišla rána a strom se poroučel k zemi. Byla do doby, kdy je na cestě největší frekvence – autobusy, auta, chodci, cyklisté. S hrůzou jsem otevřel bránu ze dvora. Strom ležel napříč chodníku i cesty. Byl dlouhý asi 18 metrů. Velice jsem se bál, zda strom nikoho nepřivalil. Při zjištění, že se nikomu nic nestalo, jsem si oddychl.

Jen těsně před kaštanem stála dodávka. Ihned z ní vyskočil muž a už měl nastartovanou motorovou pilu a začal strom rozřezávat. Během pěti minut stály fronty aut, autobusů a cyklistů. Za malou chvíli u překážejícího stromu pomáhali i hasiči (měli zrovna cvičení). Pomáhali snášet do dvora rozřezané kusy dřeva. Po čtvrt hodině byla cesta volná. Vyběhl jsem ze dvora, abych dobrému muži poděkoval. Ten však už měl pilu v autě, nasedl do něj a odjel. Poděkovat jsem tedy ochotnému muži již nestačil. Ani nikdo z pomáhajících lidí dobrého muže neznal.

To byl můj případ, kdy jsem si řekl: byla to náhoda nebo řízení vůle Boží? Já věřím, že to druhé.

(Rudolf Valder)

ADVENT

Čtyři týdny jsou dány nám,
jak je využít?

Obraťme mysl k výšinám,
začneme lépe žít!

Abychom potom neváhali,
našeho Pána přivítali s radostí.

ADVENT – doba pokání

ADVENT – smutek zahání

Cestu Pánu připravujeme,
celí sebe napravujeme.

Připravili jsme adventní věnec, v neděli jsme ho přinesli na mši svatou a položili před oltář. Otec Jan nám je všechny posvětil a nyní mají určené místo v našich rodinách.

Moc krásné a ničím nenahraditelné jsou chvíle, které můžeme strávit sami nebo se svými blízkými u zapálené svíčky.

Společně se modlit, rozjímat a těšit se na příchod Pána Ježíše.

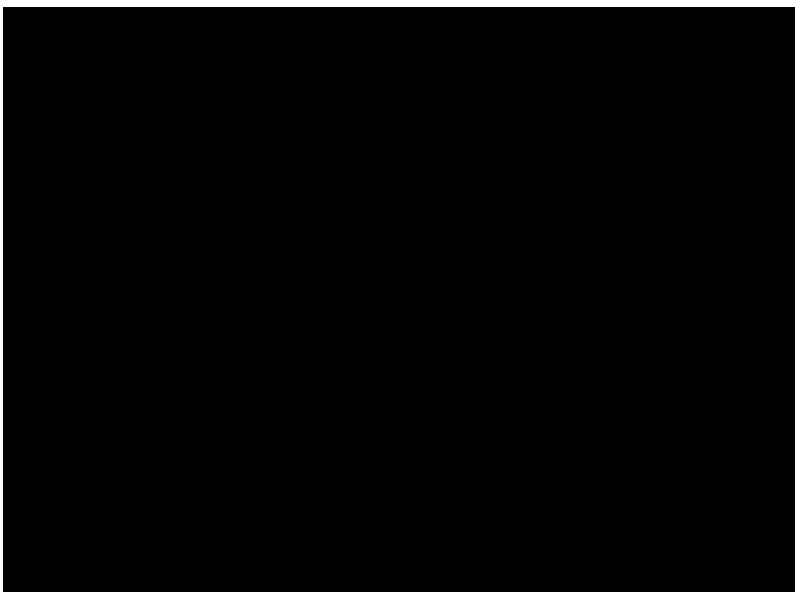
(Daniela Šolcová)

Stránka pro rodinu

Osmisměrka:

Po vyškrtání všech jmen zůstane 15 písmen, která tvoří tajenku.

Adam, Albert, Alois, Alžběta, Anna, Bedřich, Bořivoj, Břetislav, Hedvika, Helena, Ivo, Jan, Jaroslav, Kamil, Karla, Kateřina, Leoš, Ludmila, Lukáš, Martin, Milan, Nora, Otakar, Otmar, Oto, Pavel, Petra, Radim, Řehoř, Václav, Věra, Veronika, Vít, Vlasta, Vojtěch, Zuzana.



Hádanka: pro malé i velké

Za jaký nejmenší čas opečete tři topinky, když se na pánvičku vejdou jen dvě najednou a jedna strana se peče 30 sekund?

(90 sekund)

Který živočich se dokáže připoutat k člověku víc než pes?

(klíště)

Něco pro zasmání:

Přijde policista do obuvi a chce černé leštěné polobotky s tkaničkami.

Prodavačka se ho ptá: "Jaké máte číslo?"

Policista odpoví: "158!"

Policista Karel hází do kopřiv papíry.

Přijde k němu strážmistr Jarin a říká:

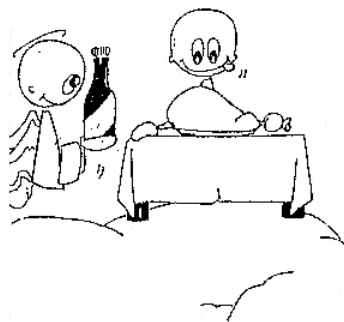
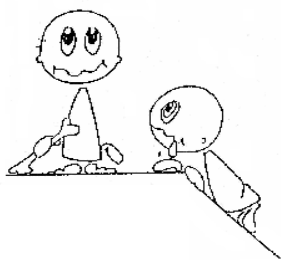
"Proč házíš ty papíry do kopřiv?"

"To víš, velitel mi nařídil, abych ty tajné dokumenty spálil."

Úkol pro celou rodinu:

1. Popovídejte si s dětmi o tomto blahoslovenství.
2. Společně vybarvěte Svinovníčka.

Blahoslavení, kdo lační
a žijí
po spravedlnosti



... neboť
oni budou
nasytění

Z historie svinovské farnosti

V roce 1932 již byl kostel postaven, interiér kostela vybaven, P. Ladislav Kubíček na svinovské faře zabydlen, a tak se zdá, že ke klidnému farnímu životu nic nechybělo. Život však není peříčko dnes ani tenkrát.

Blížící se obecní volby, které se konaly 6. 3. 1932, vzbuzovaly obavy. Co když lidová strana neobsadí dost mandátů? Co když se do čela dostane německá občanská a social. demokracie či komunisté? Nakonec však volby dopadly poměrně dobře. Na radnici se vytvořily dvě velké skupiny: Vládní většinu tvořili sociální demokraté, lidovci (dostali nakonec pět mandátů) a němečtí občanští a social. demokraté. Menšinová opozice byla složena z českých socialistů a komunistů.

Opozice se velmi brzy projevila jako odpůrce katolíků. Farní úřad totiž zakoupil od firmy Ericsson věžní elektrické hodiny za 50 tisíc korun. Byly postaveny do Vánoc a obec se usnesla 26 hlasy, že nechá hodiny osvětlit. Ale čeští socialisté a komunisté podali stížnost nejprve do Bílovice a pak ještě i do Brna, a tak ačkoliv bylo osvětlení již připraveno, hodiny na něj musely až do vyřízení rekursu počkat. Hodiny byly nainstalovány takto: hlavní hodiny jsou na faře v pokoji farářově. Vedlejší hodiny jsou na věži čtyři, na choru nad varhanami dvoustranné a jedny v sakristii. (pozn.: Teprve někdy v r. 1996 byly dvoustranné hodiny nad kůrem zrušeny a byly zavedeny nové na levé přední stěně chrámové lodi). Bicí zařízení bylo zavedeno v zimě roku 1932—33. S osvětlováním hodin to nakonec dopadlo tak, že 17. 5. 1933 přišlo oznámení o zamítnutí rekursu, avšak 2000 Kč na přípojku si musel kostel zaplatit sám.

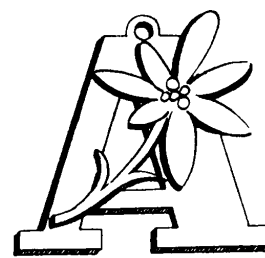
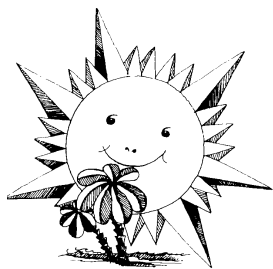
Obrovský šok zastihl farníky i mnohé ostatní svinovské občany, když ve čtvrtek ráno 3. srpna 1933 spatřili kostel popsaný nápisy tohoto znění: „Fuj, pryč od Říma, vemte církvi 300 miliónů a dejte nezaměstnaným.“ Takový a jemu podobné nápisy byly vytvořeny vápnem na sloupech před kostelem a na dveřích, které byly tímto velmi poškozeny. Dokonce i na obecní kapli bylo heslo: „Ven z církve!“ Protože byl tehdy farář zrovna pryč, dozvěděl se o tom až večer po příjezdu od hospodyně, která také spolu s dětmi smazala nápisy kyselinou. Policie vše vyšetřovala, výsledek však není znám. V lidech pak vznikla domněnka, že to asi bylo dílo komunistických výrostků.

Avšak život farnosti nebyl pouze samé trápení, bylo zde i mnoho radosti. Například tři měsíce před incidentem s nápisy, dne 12. 5. 1933 proběhla ve Svinově generální visitace, kterou prováděl biskup Jan Stavěl. Farníci prožívali podle slov kroniky obrovskou radost, neboť celá akce byla ohromná událost a slavnost. Ale o tom snad až někdy přístě.

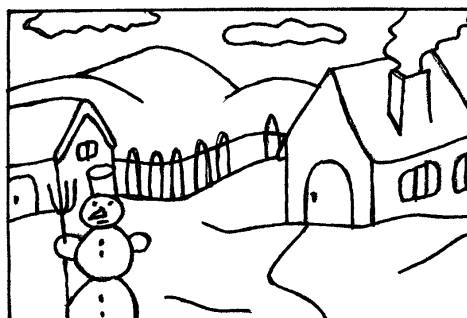
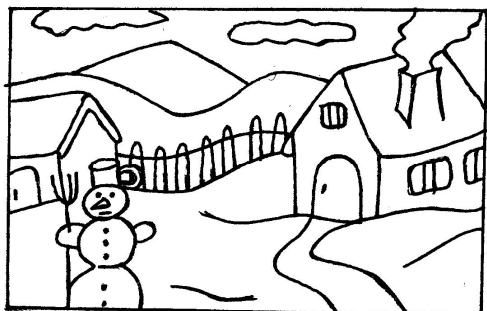
(převzato z farní kroniky, zpracoval Libor Hlaváč ml.)



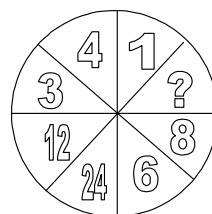
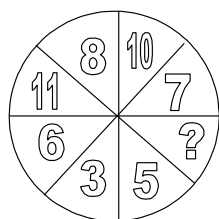
Luštěte s námi



Najděte 7 rozdílů mezi těmito dvěma obrázky?



Doplňte chybějící číslo:



Vyřešte tyto úkoly

Devět koulí

Máte devět stejně vypadajících kovových koulí a rovnoramenné váhy.

Osm koulí má přesně stejnou hmotnost a poslední je o něco málo lehčí. Rukou se hmotnostní rozdíl nedá poznat.

Král a jeho tři dcery

Král měl tři dcery: Anežku, Bertu a Cecílii.

Anežka vždycky mluvila pravdu, Berta vždycky lhala a Cecílie někdy mluvila pravdu a někdy lhala.

Ke dvoru přijel cizí princ, aby se ucházel o pravdomluvnou Anežku. Král jej zavedl do trůnní síně, kde všechny tři dcery seděly vedle sebe. A že princí Anežku dá, pokud pozná, která z nich to je. Přitom smí každé z nich povolit jedinou otázku.

Princ chvíli přemýšlel a pak položil všem tutéž otázku: "**Jak se jmenuje princezna, která sedí uprostřed?**" Princezna sedící vlevo odpověděla: "**Anežka.**"

Princezna sedící uprostřed odpověděla: "**Berta.**"

Princezna sedící vpravo řekla "**Cecílie.**"

Princ se jen maličko zamyslel a princeznu podle odpovědí poznal.

Která z princezen je pravdomluvná Anežka?

(o tuto stránku se stará svinovská mládež)

Milí farníci,

dnešní příspěvek tak trochu souvisí s blízcími se vánočními svátky. Podle statistického sčítání stoupá v těchto dnech počet účastníků bohoslužeb v našem kostele více než dvojnásobně. Při průměrné účasti 300-350 osob na nedělních bohoslužbách se počet přítomných v den slavnosti Narození Ježíše Krista pohybuje mezi 750 – 800 osobami.

Jak je to se slavením křesťanských svátků a s povinností katolíka účastnit se bohoslužeb? Celá křesťanská víra stojí na osobě Ježíše Krista a především na dvou událostech z jeho života. V časovém počítání je sice tou první ale co do významu až tou druhou událostí chvíle narození Ježíše Krista – tedy Vánoce, v časovém počítání sice druhou ale význačnější je událost jeho smrti a vzkříšení – tedy Velikonoce. Rozhodující při slavení křesťanských svátků narozdíl od svátků státních není jen připomínka nějaké historické události a z ní vyplývající více či méně důležité poselství pro tu či onu skupinu – toto samozřejmě nesou v sobě i křesťanské svátky, ale navíc je zde z výše naznačených křesťanských tajemství vyplývající přítomnost Ježíše Krista mezi námi – to, že se narodil, žil mezi námi, obětoval se za nás na kříži, byl vzkříšen, žije a je přítomen různými způsoby mezi námi. Tedy křesťané při svých bohoslužbách nejen vzpomínají, ale především se s Ježíšem Kristem setkávají a prožívají aktuálně tajemství jeho osoby. Mimořádnou z těchto bohoslužeb je „Poslední večeře Pána Ježíše“ tedy „mše sv.“ Pán Ježíš ji sám ustanovil a zanechal svému společenství s tím, aby mohlo znovu a znovu zakoušet jeho stálou přítomnost mezi námi. Člověk se tedy může někde v přírodě sám modlit, nemusí nutně

chodit někam do kostela, avšak poctivé prožívání křesťanské víry je nutně mimo jiné i díky pokynům jeho zakladatele vázano na toto společné prožívání mše sv. především ve sváteční den.

Křesťané zde opustili starou židovskou tradici „sobotního svátečního dne jako dne odpočinku“ a začali slavit neděli jako „den po sobotě, kdy nastalo Ježíšovo vzkříšení“.

Pokyny církevního společenství pro prožívání svátečních dní říkají toto :

„...o nedělích a dalších zasvěcených svátcích jsou věřící vázáni povinností zúčastnit se mše...není-li to ze závažných důvodů možné, velmi se doporučuje, aby se věřící zúčastnili bohoslužby slova nebo se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami nebo v rodině nebo ve společenství rodin...“ a k otázce práce pak dodávají:

„...ať se věřící zdrží práce a činností, které jsou na překážku bohoslužbě a radosti vlastní dnu Páně nebo náležitému duševnímu a tělesnému zotavení...“

Nejzákladnější dny slavení jsou tak trochu postaru řečeno tzv. Boží hody :

a) velikonoční – slavnost Zmrtvýchvstání Ježíše Krista (Velikonoce),

b) vánoční – slavnost Narození Ježíše Krista (Vánoce)

c) svatodušní – slavnost Seslání Ducha Svatého (Letnice) a taktéž :

každá neděle jako den, kdy „prvního dne po sobotě“ byl Pán Ježíš vzkříšen.

Přeji celému našemu farnímu společenství, aby pro nás všechny bylo prožití vánočních svátků ve smyslu výše napsaných řádků velikou vnitřní radostí a požehnáním.

(o. Jan Larisch)

Bohoslužby v římskokatolickém kostele Krista Krále v Ostravě-Svinově

24.12.2001 –pondělí– Štědrý den:

8.00 hod. mše svatá

15.00 hod. otevírání Betléma – bohoslužba pro děti

24.00 hod. půlnoční mše svatá

25.12.2001 –úterý- Boží hod vánoční

8.10 hod. slavná mše sv. se sborovým zpěvem

10.10 hod. slavná mše svatá

26.12.2001 –středa- sv. Štěpána.

8.10 hod. mše svatá

9.00 hod. Vánoční pásmo dětí

30.12.2001 –neděle- Svátek Svaté Rodiny

8.10 hod. mše sv. a obnovení manželských slibů

10.10 hod. mše sv. a obnovení manželských slibů

31.12.2001 –pondělí- sv.Silvestr, poslední den roku 2001

15.00 hod. mše sv. na poděkování za uplynulý rok

1.1.2002 –úterý- Slavnost Matky Boží Panny Marie; Nový rok

8.10 hod. slavná mše sv.

10.10 hod. slavná mše sv.

6.1.2002 –neděle- Slavnost Zjevení Páně (Slavnost Tří králů)

8.10 hod. slavná mše sv.- svěcení vody, křídy a kadidla

10.10 hod. slavná mše sv.

13. 1. 2002 -neděle-Svátek Křtu Páně - závěr vánoční doby

8.10 hod. mše sv.

10.10 hod. mše sv. za všechny pokřtěné v uplynulém roce 2001

Mimořádná příležitost ke svátosti smíření:

22.12.2001 –sobota- od 7.30 hod. do 10.00 hod.

24.12.2001 –pondělí- od 8.30 hod. do 10.30 hod.

V těchto dnech budou zpovídat dva kněží.

Informace

1.Tradiční vánoční koncert ZUŠ a ZŠ Svinov se koná pod vedením Mgr.L.Romanské – Lidmilové ve středu 19. 12. 2001 v 17.30 hod. v kostele Krista Krále.

2.Vánoční pásmo zahrají děti dne 26. 12. po ranní mši sv. v 8.45, hod. Děti pak mohou zůstat na faře a strávit společně dopoledne.

3.Studio Telepace připravilo dokument o Donu Boskovi, který se bude vysílat ve čtvrtek v pořadu Cesty víry dne 16.12.2001.

4.Sdružení Telepace zve na Dny vánočních řemesel, které proběhnou 15. a 16.12.2001 od 14:00 do 18:00 hodin na Kostelním náměstí 2 v Ostravě (za kostelem sv.Václava).

Veselé Vánoce

